

Fabijański, Werter (ft. Gverilla, prod. Nemy)

W pełnej flaszkę stanął czas
I kłuje coś w sercu
Zbyt łatwo zapomniał o nas świat
W tym bezbożnym miejscu

Kiedyś miałem kilka ważnych spraw
Dziś nie mam kompletnie niczego
Kiedy opuścisz ten senny bar
Ja odejdę na końcu sam
W ciemność
W ciemność

Rzecz się dzieje gdzieś na zakręcie
W sumie nie wiem gdzie konkretnie
Można by rzec, że
Tak mniej więcej między Paryżem, a Nieporętem
W opuszczonym zajeździe co się nazywa Eden
I jest niebem dla kierowców w potrzebie
I w biedzie
Pachnie tu seksem za bezcen
Ale on nie chce go więcej
Bo się rozsiadł w bezsensie
Jak stary Werter
Na połamanym krześle rozkłada życie wieczne
Na czynniki pierwsze (i drugie i trzecie)
A gdy wyciąga jedną rękę po kieliszek Edeńskiej
To obie ma zajęte
Bo drugą pisze wiersze
Wszystkie butelki są otwarte, ale pełne
A kartki szare i nietknięte
Na razie nosi się z zamiarem
Pióro mocząc w atramencie

W pełnej flaszkę stanął czas
I kłuje coś w sercu
Zbyt łatwo zapomniał o nas świat
W tym bezbożnym miejscu

Kiedyś miałem kilka ważnych spraw
Dziś nie mam kompletnie niczego
Kiedy opuścisz ten senny bar
Ja odejdę na końcu sam
W ciemność
W ciemność

Jego myśli są zimne i ciężkie jak posąg
Chciałby iść gdzieś, ale nie ma dokąd
Chciałby istnieć, ale nie ma po co
Chciałby komuś to wykrzyknąć
Ale nie ma tu nikogo
Nie ma tu nikogo, kto chciałby go usłyszeć
Pokiwać głową
Podzielić ciszę przez słowo
A krzyk przez słowotok
Złe dni dzielić nocą
A sny spełniać po to
Żeby móc dać jej oczom
Chociaż jeden byle uśmiech
Niby nietrudne, ale już przestał to umieć
I tak ogólnie go to nie interesuje w ogóle
Ludzie go traktowali jak instrument
Spalili jak gumę
I zużyli jak Durex
A on ma swoją dumę

Więc podziękował nieczule
Dał triumfalny piruet
Siadł na dupie jak krupier
Z hukiem przyjął kulkę
Jak ulgę

W pełnej flaszcze stanął czas
Przez szeroko drzwi otwarte
Światło rzuca się na kartkę
Litery gęsto tkane
Jakby wytańczył je Fred Astair
Wszystko w nawiasie
Swoją prawdę wziął pod maskę
'Pocałujcie mnie w porażkę i weźcie po flaszcze'